

Сонет

Михайло Лермонтов

Я пам'яттю живу і мріями старими;
Видінь минулого передо мною рій,
І поміж них усіх далекий образ твій,
Як місяць уночі між хмарами важкими.

Страждаю раз у раз в обладі я твоїй:
Чаклунським усміхом, магічними очима
Мій дух мов путами окутий сталевими,-
Та марне я терплю. Самотність — уділ мій.

Ти не гордуєш, ні! палким моїм коханням,
Та раз у раз чужа томління і благанням;
Так з мармуру кумир на березі морським

Стоїть, край ніг йому солона хвиля грає,
А він, у божестві затоплений своїм,
Не слухає її, хоча й не відтручає.

Переклад М. Зерова